

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело № 20231001000589 по описа за 2023 година

по описа на Апелативен съд София, взе предвид следното:

Производството се развива по реда на чл.294 ГПК.

С Решение № 50165/11.07.2023 г. по т.д. № 829/2021 г. по описа на ВКС, ТК, II т.о. е отменено Решение № 1547 от 26.11.2020г. по т.д. № 2470/2020г. на Софийски апелативен съд, ТО, 11 състав, постановено по в. т. д. № 2470/2020 г. на Апелативен съд София и делото е върнато на настоящия съд със задължителни указания по приложението на материалния закон.

При съобразяване на дадените с отменителното решение указания във връзка с нормата на чл.294 ГПК, решаващият състав приема следното:

Въззивното производство е образувано по две въззивни жалби - и двете насочени против Решение № 771/17.02.2020 г., постановено по т.д. № 146/2017 г. по описа на ОС Благоевград.

Въззивната жалба на В. К. Г. е насочена против осъдителната/уважителната част от това решение, с която жалбоподателката и М. Н. Б. са осъдени да заплатят солидарно на "Райфайзенбанк /България/" / заличен търговец, чийто правопреемник е „Обединена българска банка“ АД, ЕИК 000694946/ следните суми, дължими на основание договор за банков кредит от 22.03.2007 г., анекс № 1/15.09.2009 г. и анекс № 2/10.12.2009 г. към същия, а именно: главница в размер на 105 696,93 лева, включваща както падежиралите от 15.11.2012 г. до 15.10.2017 г. вноски, така и останалите, които са превърнати в предсрочно изискуеми, заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение, възнаградителна лихва в размер на 23 326,74 лева, дължаща се за периода 15.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение, наказателна лихва в размер на 9 558,69 лева, дължаща се за периода 03.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение.

Поддържа се в тази въззивна жалба решението в уважителната му част да е

неправилно, поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранна и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, в нарушение на материалния закон - ТЗ и ЗЗД, както и поради неговата необоснованост.

Твърди се на първо място ОС Благоевград да не е изложил съображения за характера на предявените иски, поради което и не е дал указания на страните кои факти и обстоятелства носят доказателствената тежест да установят, вкл. не е обсъдил отделно и в съвкупност са останалите доказателства тези, ангажирани от въззивницата Г..

Като не оспорва наличието на облигационно правоотношение по договор за банков кредит от 22.03.2007 г. между страните по делото въззивницата поддържа в началото на 2013 г. кредитът да е бил обявен за предсрочно изискуем, след което било образувано гр.д. № 197/2013 г. по описа на ОС Благоевград. Въз основана на издаден изпълнителен лист при ЧСИ Г. Ц. било образувано изп.д. № 47/2014 г. за вземане в размер на 151 000 лв., в хода на което от въззивницата принудително била събрана немалка сума. Постъпленията по изп.д. обаче не били осчетоводявани от банката за намаление на задължението ѝ, а последната продължила да начислява лихви върху лихви - обстоятелството, което не било взето предвид от първоинстанционния съд.

Твърди се, че към момента на образуване на гр.д. № 197/2013 г. кредита е бил обслужван редовно - факт, установен и от влязлото в сила решение по това дело, а с последващо такова, постановено по гр.д. № 140/2014 г. по описа на РС Благоевград били обявени за недействителни и част от клаузите по договора за кредит, обвързващ страните по делото.

По изп.д. № 47/2014 г. по описа на ЧСИ Ц. била събрана немалка сума пари, с които не са отразявани счетоводно от банката за погасяване на задълженията на въззивницата по кредита, а за погасяване на такси, разноски и адвокатски възнаграждения, в резултат на което от Г. неоснователно се претендират лихви за парични вземания, който тя е погасила чрез плащане.

В този смисъл и правилно било отчетено от първоинстанционния съд, че сумите, събрани от банката по изп.дело № 47/14 г. на ЧСИ Ц. са били възстановени на въззивницата след влизане в сила на решението по гр.д. № 197/2013 г. по изп.дело № 8247/17 г. на ЧСИ М. Б., но неправилно не бил съобразен безспорния факт, че връщането/възстановяването на неправомерно събраната сума било осъществено една на 02.11.2017 г.

Горният факт предпоставял за периода 15.11.2014 г. – 01.11.2017 г. сумата, подлежаща на възстановяване, да е била неоснователно задържана по сметките на банката, поради което следвало да бъде приспадната от размера на задължението по настоящата дело.

Поддържа се още първоинстанционният съд да не е обсъдил изобщо възраженията на въззивницата, вкл. да не е съобразил заключението на изслушаната пред него съдебно – счетоводна експертиза установяваща, че сумата, събрана по изпълнително дело № 47/2014г. на ЧСИ Ц. в размер на 89 410 лева – главница и разноски се е намирала по сметките на банката в периода до 06.11.2017 г., но неправилно не е отнесена за погасяване на главницата по задължението.

Твърди се, че при правилно отнасяне на последните за погасяване на задължението, претенцията за заплащане на договорна лихва е следвало да бъде уважена в значително по-малък размер - само за периода от 02.11.2014 г. до 02.11.2017 г.

Твърди се и че съдът неправилно е обсъдил възражението на въззивницата че лихвите по кредита били прекомерни, като накърнявали добрите нрави, защото липсвала ясна методика за определянето им - кои компоненти се включват и как се формира - въз основа на кои суми и за кои периоди.

По подробно изложени доводи в подкрепа на тези оплаквания е поискано от въззивната инстанция по съществото на спора отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му уважителна част и отхвърляне на предявените иски.

Срещу същото решение, но в отхвърлителната му част, с която искът за заплащане на претендираната главницата от паричното вземане за разликата над 106 696, 93 лева до

претендираните 111 029,53 лева е бил отхвърлен, е подадена насрещна въззивна жалба от „Райфайзенбанк България“ АД /сега „ОББ“ АД/.

С нея се прави оплакване за необоснованост на извода на първостепенния съд за наличието на предпоставки за извършване на прихващане със сумата, присъдена в полза на ответниците за разноси по гр.дело № 197/13 г. на ОС Благоевград, т.к. липсвала сума, с която да бъде извършено прихващане. Видно било от доказателствата по делото, че сума в размер на дължимите разноси била преведена по сметка на ответниците. Освен това размерът на задълженията на двамата ответници към банката бил определен законосъобразно - обстоятелство, установимо от неоспореното заключението на съдебно – счетоводната експертиза.

Твърди се връщането на сумите по сметка на ответниците да е осъществено след датата на обявяване на цялото задължение по договора за банков кредит за предсрочно изискуемо, което обосновавало извода за липса на условия за извършване на прихващането.

В условието на евентуалност се поддържа прихващането да следва да се осъществи при спазване правилата на чл. 76 ал. 2 от ЗЗД - евентуално дължимите от банката суми за разноси следвало да бъдат прихванати не от дължимата главница, а от договорната лихва.

По изложените доводи в подкрепа на тези оплаквания се иска от въззивната инстанция да отмени решението в обжалвана му отхвърлителна част и по същество да уважи иска в пълния му предявен размер.

В депозираните отговори по двете въззивни жалби насрещните страни поддържат неоснователност на същите.

Въззиваемият М. Н. Б. не изразява становище по въззивните жалби.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на първоинстанционното решение в неговата цялост, т.к. се атакува както в уважителната, така и в отхвърлителната му части, прецени твърденията и доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност на решението, посочени във въззивните жалби, задължителните постановки на т.1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и задължителните указания на касационната инстанция в отменителното решение, приема следното:

Обжалваното в цялост решение на ОС Благоевград е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени искове.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на същото настоящата инстанция намира за частично основателни, като за да достигне до този извод въззивната инстанция взе предвид следното:

ОС Благоевград е бил сезиран с предявени в условието на обективно кумулативно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 430, ал.1 ТЗ, във вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Поддържало се е в обстоятелствената част на исковата молба, че страните са били обвързани от договор за банков кредит от 22.03.2007 г., по силата на който на В. К. Б.а /сега Г./, в качеството ѝ на кредитополучател и М. Н. Б., в качеството му на солидарен длъжник е , е бил отпуснат кредит за покупка и довършване на недвижим имот в размер на 143 620 лева, при условията на договора, изрично разписани.

Кредитът бил усвоен изцяло.

С последващи допълнителни съглашения - анекс № 1/15.09.2020 г. и № 2/10.12.2009 г. отношенията между страните по повод на договора били преуредени касателно крайния срок на издължаване на кредита, както и схемата на изплащането му - размера и падежирането на месечните погасителни вноски.

Поради неизпълнение на задълженията на кредитополучателите за заплащане на месечните вноски през 2013 г. банката обявила кредита за изцяло и предсрочно изискуем и

по заявление по реда на чл.417 ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. № 799/2013 г. по описа на РС Благоевград и банката се снабдила със заповед за незабавно изпълнение, а въз основа на нея и с изп.лист срещу длъжниците по кредита. След подадено възражение от последните и предявяване на положителен установителен иск за установяване съществуването на вземането по заповедта за изпълнение било образувано гр.д. № 197/2013 г. по описа на ОС Благоевград, приключило с постановяването на Решение № 4378/21.08.2019 г., влязло в законна сила, с което искът бил отхвърлен.

Междувременно въз основа на издадения изп.лист по заповедното производство по молба на банката - ищец било образувано изп.д. № 47/2014 г. по описа на ЧСИ Ц. - с район на действие - ОС Благоевград, в хода на което при проведено принудително изпълнение от ответницата В. Б. била събрана сумата от 84 440,86 лв.

Въз основа на влязлото сила решение по гр.д. № 197/2013 г. по описа БлОС последната се снабдила с обратен изпълнителен иск срещу банката за сума в общ размер от 95 038,73 лв., в т.ч. главница, адвокатско възнаграждение, авансови такси и дължима сума по т.26 ТТЗЧСИ.

Поддържано е ответниците да са спрели плащанията по кредита още на 15.11.2012 г., поради което и по отношение непадежиралите към момента на предявяването на исковата молба ищецът обявява предсрочната им изискуемост с получаването ѝ от ответниците. По отношение на падежиралите бил приложим чл.84 ЗЗД - срокът канел вместо кредитора.

Освен дължимата главница се твърди ответниците да дължат плащане и на договорените възнаградителна и наказателни лихви, както и на законната такава върху всяка отделна месечна вноска, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Поискано е от съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да платят на ищцовата банка при условията на солидарност следните суми: 1/105 696, 93 лева, представляваща незаплатена главница по договор за банков кредит 22.03.2007 г., анекс № 1 от 15.09.2009 г. и анекс № 2 от 10.12.2009 г. към същия, представляваща сбор от падежиралите от 15.11.2012 г. до 15.10.2017 г. вноски, вкл. и останалите, които са превърнати в предсрочно изискуеми; 2/ възнаградителна лихва в размер на 23 326,74 лева , дължима за периода 15.11.2014 г. - 02.11.2017 г.; 3/ наказателна лихва в размер на 9 558,69 лева , дължима за периода 03.11.2014 г. - 02.11.2017 г.; 4/ със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

В отговора по исковата молба ответницата В. Б. е оспорила предявените искове, като неоснователни.

Не е оспорила фактическите твърдения на ищеца относно договорната ѝ обвързаност с ищеца по договора за банков кредит от 22.03.2007 г. и двата анекса към него, както и относно наличието на предходно развил се спор между страните по гр.д. № 197/2013 г. по описа на БлОС, приключил с влязло в сила съдебно решение, въз основа на което тя се снабдила с обратен изп.лист за сумите, събрани от нея принудително въз основа на издадена заповед за незабавно изпълнение и изп.лист по изп.д. № 47/2014 г. пред ЧСИ Ц..

Твърдяла е от своя страна, че между страните по делото се е развил и друг предходен за настоящето дело правен спор, приключил с влязло в сила Решение № 1268/02.03.2016 г. по в.гр.д. № 1018/2015 г. по описа на БлОС, с което било признато за установено, че чл.3.3 и чл.3.7 от обвързващия страните договор за кредит са нищожни клаузи, поради тяхната неравнопоставеност на осн.чл.143, т.10 и т.12 ЗЗД, във вр. с чл.146 ЗЗД.

Предвид на последното и ответницата не дължала на банката възнаградителни и наказателни лихви в претендираните размери и предявените искове за тяхното заплащане се явявали неоснователни.

Отделно е въвела възражение и за погасяване на тези иски по давност.

Оспорила е твърдението последното погашение по кредита да е посоченото от ищеца - на 12.06.2016 г. от превод на суми от страна на ЧСИ и поддържа че причината да не обслужва кредита е била висиящността на гр.д. № 197/2013 г. и гр.д. № 140/2014 г. /в.гр.д. № 1018/2015 г. по описа на БлОС/, до приключването на които е имало неяснота дали дължи и в какъв размер погасителни вноски.

Възразила е вноските за периода 15.11.2012 г. - 15.10.2017 г. да не са в претендирания от банката размер.

Възразила е и че направените от нея плащания в изпълнение на задълженията по договора, вкл. в хода на принудителното изпълнение по изп.д. № 47/2014 г. не били отнесени /осчетоводени/ правилно от ищеца за погасяване на задължението й.

В отговора си на исковата молба ответникът М. Б. е поддържал идентични на изложените от ответницата Г. възражения и доводи.

В допълнителна искова молба ищецът е пояснил, че предявеният от него иск по чл.422 ГПК бил отхвърлен с влязлото в сила решение по гр.д. № 197/2013 г. по описа на БлОС поради причина - недоказана предсрочна изискуемост на кредита, който факт обосновавал извод за допустимост на предявените в настоящата производство иски, основани на редовна изискуемост на част от вноските по кредита и предсрочна на останалите.

Пояснил е, че с решението по в.гр.д. № 1018/2015 г. за нищожни /неравноправни/ били обвени само част от клаузите на договора - чл.3.3 и чл.3.7, като предявените от ответниците иски за прогласяване нищожността на други клаузи от договора - чл.3.9 в частта, касаеща определянето на наказателната лихва, искът им бил отхвърлен. Ето защо и същите дължали заплащане на възнаградителна лихва така, както е уговорено в посочената клауза от договора.

В отговора по допълнителната искова молба ответницата Б.-Г. не е въвела възражения, нито е въвела доводи, различни от изложените в първоначалния отговор.

Страните не са спорили по установените от приобщените пред първоинстанционния съд писмени доказателства факт, че са се обвързали на 22.03.2007 г. по с договор за банков кредит, по който „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, в качеството си кредитор /банка/ е предоставил на въззивницата В. Б. /Г./, в качеството на кредитополучател и М. Б., в качеството на съдължник, кредит в размер на 143 620 лева, с цел закупуване на описан недвижим имот.

Договорът е уговорен като срочен, с краен срок за погасяване 25.03.2022 г.

Страните са се споразумели с клаузите на чл.3.1 и чл.3.2 от договора кредитополучателят да заплаща на банката годишна лихва в размер на 1,5% за първите 12 месеца и в размер на 7,7% - след изтичане на този срок за остатъчните срок и суми на кредита, като лихвата представлява СБР + 3,3 пункта надбавка годишно. В следващият чл.3.3 е уговорено при промяна на пазарните условия банката да може едностранно да променя лихвата в частта СБР, след което изготвя нов погасителен план. Текстът на чл.3.7 предвижда при промени в нормативната база, настъпили след сключване на договора, засягащи предоставянето, усвояването и погасяването на кредита и други подобни, кредитополучателят се задължава да възмезди банката за всички допълнителни разходи, комисиони и такси, които биха могли да възникнат от тези промени.

Клаузата на чл.3.9 съдържа уговорка при забава в плащането на дължими по договора суми от страна на кредитополучателя, последният и съдължникът да дължат на банката наказателна лихва за забава в размер на договорената лихва, увеличена с 8 /осем/ пункта надбавка годишно върху неизплатената част от главницата, в т.ч. и непадежиралите вноски, за времето на забава до окончателното погасяване на забавените вноски.

Не се спори, че цялата сума по кредита е била преведена по нарочно посочена в договора сметка на кредитополучателката на 04.04.2007 г. и усвоена от последната /изслушаната от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза/.

Няма спор и е установено по делото, че с анекс № 1 от 22.03.2007 г. страните по обсъждания договор са предоговорили част от клаузите му, а именно - променили са падежната дата на вноските от 25-то на 5-то число на съответния месец и крайния срок на погасяване на кредита – на 05.04.2022 г.

Този срок е настъпил в хода на производството по настоящето дело.

Уговорили са и друг ред за погасяване на остатъчната сума по кредита, посочена като такава в размер на 128 530,22 лева.

С последващ анекс № 2 от 10.12.2009 г. страните уговорили изплащането на дължимите от кредитополучателя следващи три лихвени плащания в размер на 3 566 лева и са дали дефиниция на „Стойността на банковия ресурс“ по смисъла на чл.3 от договора за кредит. Освен това в чл.7 е посочено отново и изрично приложимата по кредита лихва - СБР + 3,2 пункта надбавка, като е конкретизирано, че към датата на подписване на анекса годишната лихва е 11,2%.

От приобщеното в цялост към настоящето дело гр.д. № 197/2013 г. по описа на ОС Благоевград се установява, че същото е приключило с влязло в сила Решение № 4378/21.08.2017 г., с което е бил отхвърлен изцяло предявеният положителен установителен иск от „Райфайзенбанк България“ ЕАД за признаване за установени вземанията на банката от въззивницата Б.а и М. Б., произтичащи от договора за банков кредит от 22.03.2007 г. и анексите към него за сумите, за които банката се е снабдила със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК № 2640/29.03.2013 г. по ч.гр.д. № 799/2013 г. по описа на РС Благоевград. Решаващите мотиви на съда са, че предсрочната изискуемост на кредита не е била обявена редовно.

Установява се още от приобщените писмени доказателства, че въз основа на така цитираната заповед за незабавно изпълнение банката-заявител се снабдила и с изп.лист, въз основа на който и по нейна молба е било образувано изп.д. № 47/2014 г. по описа на ЧСИ Г. Ц. - № *** от РКЧСИ.

В хода на принудителното изпълнение по последното от въззивницата Б.а, в качеството ѝ на длъжник, е била събрана сумата от 89 410 лв.

Същата е била заплатена от длъжниците на общо четири вноски, преведени по сметка на банката от ЧСИ съответно на четири транша, както следва: 12.03.2014 г. сума в размер на 40 866,85, на 23.04.2014 г., на 15.05.2014 г. и на 12.06.2014 г. - в размер на по 14 524,67 лв.

След влизане в сила на решението по гр.д. № 197/2013 г. по описа на БлОС въззивницата се снабдила с обратен изпълнителен лист /на 23.10.2017 г., въз основа на който банката ѝ наредила обратно сумата от 84 440,86 лева, получена от нея на 23.11.2017 г. по изп.д. № 8274/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б..

От другото приобщено в цялост дело - това под № 1018/2015 г. по описа на БЛОС /гр.д. № 140/2014 г. по описа на РС Благоевград/ се установява, че с влязлото в сила Решение № 1268/02.03.2016 г. по същото е било призната за установено в отношенията между страните по договора за банков кредит от 22.03.2007 г., че клаузите на чл. 3.3 и чл. 3.7 от него са нищожни, поради неравнопоставеност на предявените основания - чл.143 т.10 и т.12 от З. във вр. с чл.146 ал.1 ЗЗП.

Следва да се подчертае, че със същото решение е бил отхвърлен предявеният иск за прогласяване нищожността, поради неравнопоставеност и на клаузата на чл.3.9 от същия договор.

Видно е както от мотивите на решаващия съд по това дело, така и от диспозитива на постановения съдебен акт, че последният касае и се отнася до клаузата на чл.3.9 в нейната цялост, вкл. и по отношение на частта ѝ „в това число и непадежиларите вноски“.

За установяване на спорните по делото факти относно това дали кредитополучателя/солидарния длъжник дължат парични суми на банката-кредитор на основание договора за кредит, и ако да - какъв е размера на дължимите главница и лихви - съответно възнаградителна и наказателна, са изслушани съдебно-счетоводни експертизи както пред първоинстанционния съд, така и пред настоящата инстанция.

Решаващият състав приема, че следва да съобрази при формиране на изводите си по съществото на спора както експертизата, допусната от въззивната инстанция при настоящето повторно разглеждане на спора, така и тази, изслушана пред първоинстанционния съд, т.к. и двете не са оспорени от страните, установяват релевантни за предмета на спора доказателства и са компетентно и безпристрастно изготвени.

О тях изслушаната пред настоящия съд докладва, че сумите, наредени от ЧСИ Ц. към „Райфайзенбанк България“ ЕАД по изп.д. № 47/2013 г. във връзка с извършеното от него разпределение, възлизащо на 84 440,86 лв., не са били отразени в намаление на задължението на кредитополучателя към банката.

Докладва още, че към 03.11.2017 г. - датата, на която е депозирана исковата молба по гр.д. № 146/2017 г. по описа на БлОС, неплатените и падежирали вноски по процесния кредит, съгласно първоначалния погасителен план /при съобразяване обстоятелството, чл.3.3 и чл.3.7 от договора за кредит са били прогласени за нищожни/ са били 79 272,48 лв. /от вноска 67 с падеж 15.10.2012 г. до вноска 127 вкл., с падеж 15.10.2017 г./, от които 46 894,90 лв. дължима главница и 32 377,58 лв. възнаградителни лихви. Съответно - към посочената дата остатъчната непладежирали главница е в размер на 58 946,87 лв. Размера на наказателната лихва е определен от експерта з основното заключение в размер на 2 202 925,33 лв., при отчитана плащанията по изп.д. № 47/2014 г. и при определен процент на лихвата, съобразно клаузата на чл.3.9 от договора, а в допълнителното - без да се взема предвид текстът от тази слауза, сочещ че лихвата се начислява и върху непладежирали вноски - в размер на 17 708,60 лв.

Извършената проверка от вещото лице на счетоводните записвания по сметката на въззивницата в банката ищец е установила към 04.10.2017 г. сумите от 4 981,10 лв. и 351,50 лв., присъдени като разноски по гр.д. № 197/2013 г. по описа на ОС Благоевград и гр.д. № 1018/2015 г. по описа на същия съд, да са били преведени по сметка на В. Б. в „Райфайзенбанк България“ ЕАД, посочена в договора за банков кредит от 22.03.2007 г., както следва: 1/ на 03.05.2016 г. сумата от 351,50 лв. и на 04.10.2017 г. - сумата от 4 981,10 лв.

Установила е още, че първата от посочените суми е било извършено погасяване на разходи на банката за съдебни разноски в размер на 346,25 лв., а с втората сума е извършено погасяване на разходи на банката за съдебни разноски в размер на 2 661,85 лв. и частично погасяване с остатъка от сумата в размер на 2 319,25 лв. на начислена законна лихва.

Решаващият състав констатира още, че към момента на постановяване на настоящето решение е настъпил крайният срок за издължаване на кредита по договора, определен с анекс № 1 към същия - 05.04.2022 г.

Тези релевантни за предмета на спора факти предпоставят следните правни изводи:

Сключеният между страните по делото договор за кредит притежава всички характеристики на търговска сделка по смисъла на ТЗ, а чл.430 от с.з. го определя и като двустранен, формален, консенсуален, срочен, с продължително изпълнение и възмезден.

При валидната обвързаност на страните по него по делото се установи безсъмнено кредитополучателят да е изпълнил основното си задължение по договора, като е предоставил на кредитополучателя в срок и изцяло сумата по кредита, чрез превеждането ѝ по нарочна сметка, чийто титуляр е кредитополучателя.

Последният обаче не е изпълнил своите задължения по договора за погасяване на кредита – не е заплащал своевременно и точно задължението си за плащане на уговорените месечни вноски, поради което и безсъмнено кредиторът му е имал и е упражнил адекватно правото си за обяви кредита за предсрочно изискуем с предявяването на исковата молба.

Съдебната практика се е обединила в разбирането, че предсрочната изискуемост на вземането има действие от получаване от длъжника на изявлението на банката, че прави кредита предсрочно изискуем, ако към този момент са настъпили уговорените в договора за банков кредит предпоставки, които обуславят нейното настъпване.

Исковата молба може да има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и с връчването на препис от нея на ответника по иска предсрочната изискуемост се обявява на длъжника.

Ето защо и доводите, развити във въззивната жалба на В. Б. в обратната насока, са несъстоятелни.

По реда на чл.235, ал.3 ГПК решаващият състав съобразява и факта, че в хода на производството, на 06.04.2022 г. е настъпил крайният срок за издължаване на кредита.

Предвид изложеното по отношение основателността и размера на всеки един от предявените иски, решаващият състав взе предвид следното:

С влязлото с сила решение № 1268/02.03.2016 г. по в.гр.д. № 1018/2015 г. по описа на БлОС предявеният иск от въззивницата В. Г. /Б.а/ и М. Б. против „Райфайзенбанк България“ ЕАД за прогласяване нищожността на чл.3.9 от процесния договор, с който текст е определен размерът на наказателната лихва поради неравнопоставеността на тази клауза по смисъла на чл.143, т.3, 10 и т.12 от ЗЗП, е бил отхвърлен.

При наличието на този факт въззивната инстанция приема, че е допустимо в настоящето производство да разгледа по същество въведеното възражение за нищожност, поради неравнопоставеност на същата клауза, но на друго, незаявено и неразгледано основание от съда в приключилото с влязло в сила съдебно решение производство, а именно по чл.143, ал.1, т.5 ЗЗП - поради това, че въвежда задължение за потребителя-кредитополучател при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение.

Както теорията, така и съдебната практика еднозначно приемат при тълкуването на чл.299, ал.1 ГПК, че силата на пресъдено нещо е абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за упражняване правото на иск, за чието наличие съдът е длъжен да следи служебно, като разрешаването на един правен спор с влязло в сила решение има за последица недопустимост на последващ процес между същите страни и със същия предмет /Решение № 179/15 г./26.01.2016 г. по гр. д. № 2207/2015 г. на I г. о., Решение № 136/2015 г./22.02.2016 г. по гр. д. № 1872/2015 г. на II г. о., Решение № 6/08.03.2013 г. по гр. д. № 655/2012 г. на II г. о./.

За да се обоснове идентичност между правния спор по приключилото в.гр.д. 1018/2015 г. по описа на БлОС /гр.д. № 140/2014 г. по описа на РС Благоевград/ е необходимо да се установи предмета на силата на пресъдено нещо на решението по първото дело и правото, предмет на настоящето такова да се покрива напълно както откъм бележите, които го индивидуализират.

На въпроса за обективните и субективни предели на силата на присъдено нещо е дадено задължително за съдилищата тълкуване с т. 18 на ТР № 1/04.01.2001 г. по гр. д. № 1/2000 г., ОСГК на ВКС и т. 2 на ТР № 3/ 22.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 3/2016 г., ОСГК на ВКС, според което със сила на пресъдено нещо се ползува само решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото.

Последното, защото предмет на делото се очертава от претендираното или отричано от ищеца спорно субективно материално право, което се въвежда в процеса чрез правните му твърдения, съдържащи се в обстоятелствената част на исковата молба и конкретизираното искане към съда. Под основание на иска се приема твърденията от ищеца факти и обстоятелства, от които произтича претендираното субективно материално право - правопораждащите юридически факти. Освен това спорното право се индивидуализира и чрез неговите субекти - страни по материалното правоотношение, също индивидуализирани в основаниято на иска. Чрез петитума /искането/ в исковата молба ищецът конкретизира неговото съдържание - в какво се състои претендираното или отричаното право, исканата правна промяна, както и вида на търсената защита /установяване на съществуването или несъществуването на спорното право, осъждане на ответника, или правна промяна/.

Така правната квалификация на спорното право се определя от съда въз основа на заявените от ищеца основание и петитум. Въз основа на тях обективните предели на силата на пресъдено нещо се определят от нейния предмет - правоотношението, чието съществуване или несъществуване е установено по делото, и субективното материално право, което произтича от него, а субективните предели - от страните по материалното правоотношение /вкл. и тези, които не са страни, но са обвързани от установеното

положение/.

Всяко материално правоотношение и респ. - субективно материално право, се индивидуализира с гореобсъдените белези, представляващи обективните предели на СПН: 1/юридическите факти, от които спорното право произтича; 2/ съдържанието на спорното право /в какво се състои то/ и 3/ неговото правно естество /правна квалификация/, както и със субективните такива - страните по материалното правоотношение.

Предвид изложеното приема се, че когато искът е за установяване на факт, обективните предели на СПН обхващат само съответния факт, а субективните предели - лицата, за които осъществяването на този факт има правно значение.

Освен това ищецът по установителен иск за нищожност на правопораждащ факт не е длъжен да изчерпи всички основания за нищожност. Той може да се позове само на едно или няколко от тях и само те стават предмет на делото. Затова и няма процесуална пречка в отделно производство да се позове и на друго основание за нищожност.

В обобщение - за да са налице предпоставките на чл. 299 ГПК, установяващ забрана за пререшаемост на спор, по който е налице влязло в сила решение, е необходимо да бъде установен пълен идентитет - обективен и субективен между това решение и по-късно заведения правен спор, като липсата на обективен идентитет, изключва приложението му /Решение № 143/07.12.2010 г. по т. д. № 1100/2009 г., I т. о./. Със СПН се ползва решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото и за да е налице сила на пресъдено нещо, която да обуслови непререшаемост на спора, с който съдът е сезиран, е необходимо между същите страни да е бил разрешен спор за същото спорно материално право, а когато, макар и между същите страни, е бил разрешен спор за друго материално право, не е налице сила на пресъдено нещо по смисъла на чл. 298, ал. 1 и ал. 2 ГПК /Решение № 136/22.02.2016 г. по гр. д. № 1872/2015 г., II т. о./.

Отнесено към процесния казус гореизложеното предпоставя, че с влязлото в сила решение по гр.д. № 140/2014 г. по описа на РС Благоевград, със СПН между страните по делото е разрешен единствено очертания предмет на спора между страните по настоящето дело относно действителността на клаузата чл.3.9 от процесния договор за банков кредит, преценена съобразно критериите на чл.143, т.3, 10 и т.12 от ЗЗП - т.е. дали същата поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля; дали налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора; и дали позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата.

При извършаната преценка съобразно тези критерии е прието, че клаузата не е нищожна, като неравнопоставна.

Разрешеният правен спор обаче не е имал за предмет и преценка нищожността на същата клауза и спрямо правилото на чл.143, ал.1, т.5 ЗЗП, а именно - дали задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка.

Ето защо и след като не е обхванат от силата на пресъдено нещо, няма пречка предметът на процесното възражение да бъде въведен като предмет на настоящия спор и спрямо него не е налице отрицателната процесуална предпоставка по смисъла на чл.299, ал.1 ГПК.

Отделно от изложеното допустимостта на това възражение, направено за първи път пред настоящата въззивна инстанция е обусловена и от императива на чл.7, ал.3 ГПК, задължаващ съдът служебно да следи за наличието на неравнопоставни клаузи с договор, сключен с потребител, като осигури на страните възможност за изразят становище по тези въпроси, вкл. от задължителните указания на ТР № 1/27.04.2022 г. по т.д. № 1/2020 г. ОСГТК на ВКС, според които вкл. въззивният съд е длъжен сам да установи основанията за нищожност на сделката, относима към правата на страните, ако по делото надлежно са въведени фактите или има доказателства, от които тя произтича. В този случай съдът

процедира по реда, посочен в т.2 на Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При съобразяване на тези постановки настоящият решаващ състав е дал възможност на страните да вземат становище и ангажират доказателства във връзка с въведеното възражение от процесуалния представител на въззивницата Г. за неправомерност на клаузата на чл.3.9 от процесния договор за банков кредит, поради прекомерността на заложеното в нея обезщетение, вменено на потребителя при неизпълнение на задълженията му.

Преценявайки възражението по същество съдът приема същото за основателно.

Спорната клауза е установила в задължение на кредитополучателя и солидарния длъжник при забава на плащанията на дължимите по договора суми, същите да дължат на банката наказателна лихва в размер на уговорената лихва /т.е. редовната възнаградителна/, увеличена с осем пункта надбавка годишно върху неизплатената част от главницата, в т.ч. и върху непадежиларите вноски, за времето на забава до окончателното погасяване на забавените вноски.

От съдържанието на посочената клауза следва, че в случай на неизпълнение на което и да е задължение за плащане на дължими суми по процесния договор - т.е. независимо дали са за главница, лихви, такси или разноски, кредитополучателя/солидарния длъжник ще дължат освен дължимата сума и предвидената за нея възнаградителна лихва, допълнително и наказателна лихва /неустойка/, т.е. - уговорен е анатоцизъм по смисъла на чл.10, ал.3 ЗЗД, който резултат е недопустим в отношенията между потребителя - физическо лице и банката търговец, от една страна, а от друга - води до задължаване на потребителя в случай на неизпълнение да заплаща необосновано високо обезщетение.

Последният извод се налага и от обстоятелството, че размерът на тази наказателна лихва е определен като сбор от размера на уговорената възнаградителна такава /7,7% - чл.3.1.2 от договора/, увеличена с 8% надбавка годишно - т.е. е в общ размер от 15,7%. Отделно в основата за начисляване на посочената лихва, която се явява на практика отнапред уговорена за неизпълнение на договорно задължение, се включва не само неизпълнената на падежа част от главницата по погасителен план, а и останалата непадежиларна част от главницата, чиято изискуемост би настъпила или с настъпването на срока, в който е станала изискуема или с упражняване на правото на кредитора да я обяви за предсрочно изискуема. Следователно по отношение на нея не е налице неизпълнение от страна на длъжника /Решение № 60071 от 30.07.2021 г. на ВКС по т. д. № 1453/2020 г., I т. о., ТК/.

В обобщение - уговорената наказателна лихва от 15,7 %, включваща в алгоритъма за определянето ѝ анатоцизъм и отнасяща се и за непадежиларната част от главницата, при това дължима с настъпване на забава за плащане на каквато и да е сума по кредита /главница, възнаградителна лихва, такса/ настоящият състав приема за прекомерна, т.к. излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция.

Пример в подкрепа за изложеното е простото аритметично определяне на размера на т.нар. наказателна лихва в случая, извършено от вещото лице по изслушаната пред настоящата инстанция експертиза по основното му заключение, съобразно което изчислена по посочения в оспорената клауза начин и то само върху вноски от 67 до 127 възлиза на 2 287 366,19 лв. - т.е. надхвърля близо 16 пъти размера на отпуснатия кредит /143 620 лв./, и близо пет пъти размера на основния лихвен процент, определен към момента на сключване на договора за кредит /01.03.2007 г., установен при извършената служебна справка от съда на общодостъпния електронен портал на БНБ/.

По изложените съображения оспорената клауза се явява нищожна, като неправомерна по смисъла на чл.143, ал.1, т.5 ЗЗП и поради това не е породила правните си последици между страните.

При съобразяване на всичко изложено решаващият състав приема предявеният иск за осъждане на кредитополучателя и солидарния длъжник да заплатят на банката-кредитор дължимата се на основание чл.3.9 от договора за банков кредит от 22.03.2007 г. наказателна лихва за неоснователен, което налага отмяна на първоинстанционното решение в обжалвана му част, с която същият е уважен за сумата от 9 558,69 лв. и по съществото на спора отхвърлянето му.

По отношение основателността на предявените искове за заплащане на дължимите са главница и възнаградителна лихва.

Размерът на последните настоящата инстанция счита установен от изслушаното пред нея заключение на неоспорената съдебно-счетоводна експертиза по основния му вариант, който е съобразен с обстоятелствата, посочени в отменителното решение на касационната инстанция - нищожността на клаузите на чл.3.3 и чл.3.7 от процесни договор за банков кредит, с оглед на което искът за заплащане на дължимата се главница по кредита, включваща падежиралите вноски за периода от 15.10.2012 г. до 15.10.2017 г. вкл., както и остатъка от непадежиларата главница, се приема за дължим до размера от 105 841,77 лв.

Експертизата е установила, че размерът на дължимите се договорни лихви за процесния период са в размер на 32 377,58 лв., без обаче да вземе предвид обстоятелството, че с поправената искова молба, депозирана на 07.11.2007 г. е бил изменен периодът, за който тя се претендира - 15.11.2014 г. - 02.11.2017 г. вкл.

Отделно въпреки поставената ѝ задача експертизата не е отчела по отношение установяване задължението за възнаградителна лихва извършените плащания по изп.д. № 47/2014 г., подробно обсъдени по-горе, които са отнесени от вещото лице за погасяване задълженията по наказателната лихва.

При съобразяване на тези обстоятелства и изложеното досежно нищожността на клаузата, определяща задължението за плащане на уговорената между страните наказателна лихва в чл.3.9 от договора, както и предвид задължителните указания на касационната инстанция в отменителното решение при даване отговор на спорния въпрос относно дължимостта на претендираните суми решаващият състав приема, че в случай като процесния, в който по изпълнително дело, образувано в хода на висящ исков процес с взыскател банка по договор за банков кредит са заплатени суми, но впоследствие искът е отхвърлен на основание липса на изискуемост поради ненадлежно обявяване на предсрочна изискуемост на кредита и е издаден обратен изпълнителен лист, с който сумите са възстановени на кредитополучателя, не е налице основание банката да начислява възнаградителна, мораторна и наказателна лихва за същия минал период от време, в който кредиторът е държал дължимите суми по своите сметки.

Отнесено към процесния казус това разбиране предпоставя, че за периода от първото плащане на събраната принудително сума в хода на изп.д. № 47/2014 г. по сметка на банката - взыскател - 12.03.2014 г. до момента в който цялата сума е била върната по сметка на кредитополучателя - 23.11.2017 г., банката-кредитор не е имала основание за начислява възнаградителна лихва по кредита.

И т.к. процесния период по иска за възнаградителна лихва е определен от ищеца от 15.11.2014 г. до 02.11.2017 г. вкл. - т.е. следи извършване на плащанията по изпълнителното дело следва, че предявеният иск за заплащането ѝ се явява неоснователен изцяло.

Въз основа на извършените самостоятелни изчисления от решаващия състав, базирани на заключението на вещото ли се установи, че до датата на извършване на първия превод на събраната принудително по изп.д. от ЧСИ Ц. сума от 40 866,85 лв. по сметка на банката - 12.03.2014 г., падежиралата редовна главница /към този момент е установено, да не е налице просрочена/ да е в размер на 11 063,15 лв.

Следователно наредена сума е била достатъчна за погашението на посоченото задължение за главница на кредитополучателя към 15.11.2012 г. /датата, от която се претендира/ на основание процесния договора, т.к. надвишава значително нейния размер - остатъкът след отчитане погасяването им е в размер 29 803,70 лв.

Затова дори да се приеме, че за обслужването на задълженията на кредитополучателя по кредита с преведената на 12.03.2014 г. сума се погася дължимата към този момент главница, остатъкът от нея, както и сумата от общо 43 571,01 лв., представляваща сбор от трите последващи парични превода /на 23.04.2014 г., 15.05.2014 г. и 12.06.2014 г./ по същото изп.д. от ЧСИ Ц. по сметка банката-взыскател, или общо сумата от 73 374,71 лв. са били в държане на последния от датата на постъпването им по неговата сметка до датата, на която по негово нареждане те са били преведени на въззивницата В. Г. - 23.11.2017 г.

След като за същия период от време банката не е имала основание за начислява

възнаградителна лихва, предявеният иск за заплащането ѝ се явява неоснователен изцяло.

Предвид изложеното доказан по основание се явява единствено предявеният иск за заплащане на дължимата главница за процесния период от време до размер от 105 841,77 лв., определен, както вече се посочи, от основното заключение на експертизата, изслушана от настоящата инстанция.

Изцяло споделим е изводът на първоинстанционния съд в насока така определения размер да следва да се намали със сбора от сумите, съответно в размер на 351,50 лв. и 4 981,10 лв., представляващи присъдени разноски в полза на В. и М. Б.и с двете влезли в сила съдебни решения - съответно по гр.д. № 1018/2015 г. и по гр.д. № 197/2013 г. - и двете по описа на БлОС, предвид че експертизата установи и двете суми да са били преведени по сметката на кредитополучателката, посочена в договора за банков кредит, съответно на 03.05.2016 г. и 04.10.2017 г., но да не са били отнесени за погасяването на задължението по кредита. Банката по свое усмотрение и без съгласието на титуляра на сметката ги е отнесла за погасяване на нейни разходи за съдебни разноски - общо сумата от 3 008,10 лв., както и сумата от 2 319,25 лв. за начислена законна лихва.

Установимо е от влезлите в сила решения, постановени по горепосочените дела обаче, че със същите Б.и са били осъдени да заплатят съдебни разноски в полза на банката съответно в размер на 240 лв. и 300 лв., или общо в размер на 540 лв.

Доказателства, че банката е извършвала други разходи за съдебни разноски във връзка с двете водени производства до размера, с който е задължила сметката на Б., не са ангажирани по делото.

Дори и да бяха, същите не следва да се погасяват от сумите, постъпили като плащане в полза на кредитополучателя по сметката му, обслужваща процесния кредит, т.к. според съглашението между страните в чл.3.10. от процесния договор за банков кредит, в случай на недостатъчно /по нарочната сметка за обслужване на кредита/ за покритие на задълженията по договора плащане, същите се погасяват в следния ред: 1/такси и разноски; 2/наказателна лихва; 3/лихва; 4/ просрочена главница; 5/ главница, освен ако страните не се уговорят изрично за друго. В случай на неизпълнение банката може да прави погашения по кредита, съобразно избраната от нея поредност.

По делото не се твърдяло, нито се установява, вкл. при съобразяване съдържанието на двата последващи анекса към договора, страните да са уговорили изрично друго.

Затова и настоящият съд приема, че двете суми следва да бъдат отнесени за погасяване на дължимата се главница, предвид че доказателства по делото не установяват към момента на извършване на преводите въззивницата да е имала задължение към банката за такси и разноски във връзка с кредита, а при изложените по-горе съображения се установи същата да е нямата и такива за заплащане на наказателна и възнаградителна лихва. Ето защо при спазване поредността, посочена в чл.3.10 от договора, която, с изкл. на второто изречение от обсъдената клауза, е съответна на нормата на чл.76, ал.2 ЗЗД, посочената сума следва да се отнесе за погасяване на главницата, чийто размер след намалението възлиза на 100 509,17 лв. Същата е дължима ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

По изложените съображения предявеният иск за заплащане на главницата се явява основателен до посочения по-горе размер, което налага частична отмяна на първоинстанционното решение в частта му, с която е уважил предявеният иск за заплащане на дължимата се по договора за кредит главница над посочената сума до уважения от него размер от 105 696,93 лв.

Несъстоятелни са възраженията на В. Б. /Г./ във въззивната ѝ жалба в насока първоинстанционният съд да не е изложил съображения за характера на предявените от банката искова, както и за разпределение на доказателствената тежест в процеса - видно от постановеното решение съображения в горната насока са изложени, а тежестта за установяване от всяка една от страните по спора е била разпределена още с определения по реда на чл.374 ГПК при насрочване на делото в о.с.з.

Останалите възражения се явяват основателни, при изложените по-горе съображения.

С оглед изхода от спора пред настоящата инстанция в полза на въззивницата следва

да се присъдят сторените от нея разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК и доказателствата за извършването им към него в размер на общо 8 400 лв., от които 7000 лв. за адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител и 725,40 лв. за платен депозит за възнаграждение на вещното лице /а не както се претендира 1 450 лв./, предвид че в тежест на страната съдът е определил заплащането на само 725,40 лв. за изготвяне на експертизата.

Решаващият състав намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на „ОББ“ АД за прекомерност на заплатеното от въззивницата адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния ѝ представител в размер на 7 000 лв. /платено в брой, при подписване на договора, според отразеното в договора за правна защита и съдействие на л.36 от делото/, предвид че същото е в размер, по-нисък от определения като минимален с оглед материалния интерес в чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/2004 г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения, преценен само с цената на иска за главницата.

Отделно от това фактическата и правна сложност на спора, чийто предмет са три кумулативно съединени иска, всеки с различна цена, а разрешаването му предполага анализ на значителен по обем доказателствен материал, както и прилагането на правни норми от множество нормативни актове са все обстоятелства, сочещи че платеното в размер на 7 000 лв. адвокатско възнаграждение не е прекомерно.

В полза на въззивницата следва да се присъдят и направените разноски от нея пред касационната инстанция при разглеждането на т.д. № 829/2021 г. в размер на 1 500 лв. за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител, посочено в договора за правна защита и съдействие като заплатено в брой при подписването му, както и сумите за платена ДТ за допускане до касационно обжалване, съответно в размер на 30 лв. и на 2 858,30 лв.

Така мотивиран и на основание чл.271 ГПК, Софийският апелативен съд

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 272 ГПК, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 771/17.02.2020 г., постановено по т.д. № 146/2017 г. по описа на ОС Благоевград в частта му, с която В. К. Г. - ЕГН ***** от гр. *** и М. Н. Б. - ЕГН ***** от гр. *** са осъдени да заплатят на „Райфайзенбанк България“ ЕАД /заличен търговец, чийто правопреемник след сливане е „Обединена Българска банка“ АД/, ЕИК 000694959, следните суми, дължими на основание договор за банков кредит от 22.03.2007 г., анекс № 1/15.09.2009 г. и анекс № 2/10.12.2009 г. към същия, а именно: 1/ възнаградителна лихва в размер на 23 326,74 лева, дължаща се за периода 15.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение; 2/наказателна лихва в размер на 9 558,69 лева, дължаща се за периода 03.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение; 3/разликата над сумата от 100 509,17 лв. до уважения от ОС Благоевград размер от 105 696,93 лева, представляваща главница, включваща както падежиралиите от 15.11.2012 г. до 15.10.2017 г. вноски, така и останалите, които са превърнати в предсрочно изискуеми, заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛНИ предявените иски от „Райфайзенбанк България“ ЕАД /заличен търговец, чийто правопреемник след сливане е „Обединена Българска банка“ АД/, ЕИК 000694959 против В. К. Г. - ЕГН ***** от гр. *** и М. Н. Б. - ЕГН ***** от гр. *** за осъждане на ответниците да заплатят на „Райфайзенбанк България“ ЕАД /заличен търговец, чийто правопреемник след сливане е „Обединена Българска банка“ АД/, ЕИК 000694959, следните суми, дължими на основание договор за

банков кредит от 22.03.2007 г., анекс № 1/15.09.2009 г. и анекс № 2/10.12.2009 г. към същия, а именно: 1/ възнаградителна лихва в размер на 23 326,74 лева, дължаща се за периода 15.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение; 2/наказателна лихва в размер на 9 558,69 лева, дължаща се за периода 03.11.2014 г. - 02.11.2017 г., заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение; 3/ разликата над сумата от 100 509,17 лв. до уважения от ОС Благоевград размер от 105 696,93 лева, представляваща главница, включваща както падежиралите от 15.11.2012 г. до 15.10.2017 г. вноски, така и останалите, които са превърнати в предсрочно изискуеми, заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 771/17.02.2020 г., постановено по т.д. № 146/2017 г. по описа на ОС Благоевград в останалата му обжалвана част , с която В. К. Г. - ЕГН ***** от гр. *** и М. Н. Б. - ЕГН ***** от гр. *** са осъдени да заплатят на „Райфайзенбанк България“ЕАД /заличен търговец, чийто правопреемник след сливане е „Обединена Българска банка“АД/, ЕИК 000694959 сумата от 100 509,17 лева, представляваща главница, включваща както падежиралите от 15.11.2012 г. до 15.10.2017 г. вноски, така и останалите, които са превърнати в предсрочно изискуеми, заедно със законната лихва, считано от 03.11.2017 г. до погасяването на това задължение.

ОСЪЖДА „Обединена Българска банка“АД, ЕИК 000694959 да заплати на В. К. Г. - ЕГН ***** от гр. *** разноски по делото пред въззивната инстанция в размер на общо 7 725,40 лв. за платено възнаграждение на процесуалния й представител, както и за изготвяне на експертиза, включително сумата от 4 388,30, сторени разноски пред касационната инстанция при разглеждането на т.д. № 829/2021 г. за платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБългария, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____